

MARNO JÁNOS

Trónom harca

*Méltóságomon alul, itt ez a gödör,
göndör, rizsporos parókát hozzatok föléje,
melyben akár egy kora délutáni
kánikulában is elbóbiskolhatok.
Nincsen rizikója. Félálomban, mint annyiszor,
döglégy vagyok, rajongva verődöm veranda-
üvegnek, üvegburának, mely szét pattan,
mint egy buborék, benne egy kislány
habszoknyában. Csíphetem össze magam.
Nyolcra érkezik értem az anyám,
szégyellem kicsit a többiek előtt,
jövőre töltené be a százat;
csak élet, az nincs már ebben a sárga
udvarban, vagy ami mégis, az a múlt század
lomtárából egy láda gyerekrajz,
képzelem, s a kezem, szétporladtan.
Szórjátok szét a kezem egy új lapon,
s szóljatok rám, hogy szedjem össze magam,
kész legyek rá, ha kitör egy forradalom.*

Felkelés Budapesten

*Varsóban tértem magamhoz, mezítláb,
a pályaudvaron, átaludhattam
tehát egy egész utat, hiszen nem állt
szándékomban Varsóba utazni, már
a neve is rosszat sejtetett bennem
mindig ennek a városnak, Varsói
felkelés, hallom, ahogy leírom, és
kiver a jeges veríték, a tömeg
a pályaudvaron leírhatatlan,
és csak pár forint van nálam, se zlotyim,
se euróm, ujjammal próbálom ki-
tapogatni a forint címleteit,
bátha megébezem vagy megszomjazom.
Vagy jegyet akarnék venni a vissza-
útra, ha már Varsóba jövet lógtam*

*a vonaton alva, ágynak öltözve,
bár ne gondolj, kérlek, hálókocsira.
Hanem miért gondolom, hogy a szavam
bármilyen gondolatot ébresztene benned, és
nem inkább puszta viszolygást, amely
szólhat ellenem mindjárt, s persze szólhat
Varsó mellett is, hiszen mért is volna
Budapest Varsónál előbbre való,
függetlenül az illető utazó
illetőségétől. Mert nekem ugyan
akármit, csak megkönnyebbülést nem hoz
ébrednem hazai mennyezet alatt.*

Egészségügy

*Mit mondjak Hilda lapátfogairól,
az első két metszőről, amint elő-
villantja őket minduntalan, s mélyen
a szemembe fúrva tekintetét
fürkészi, mennyire lány vagy mennyire
metsző a tekintetem. Bosszant hát, hogy
látja, magamról nincs egy árva képm,
helyettem is őt nézem, vagy anyámat
egy '37-es, Duna-parti képen,
csinos kalappal a fején, mely ferdén
még kihívóbbnak hat. Kihívásokkal
ugyan engem az életben, sem a nem-
létben meg nem hatnak, hacsak lapátra
nem raknak, mint a szénport vagy salakot,
s akkor vidéken találom magamat,
ám örömöm abban sincs, anyám ott is
naponta magamra hagy, délelőtt 10 és
11 között zárja rám a házat, mely lévén
a község egészségháza, maga ejt
foglyául intézményének; és akkor
a falnak tapasztva fülem, zubog a gyerek-
sírás – és zivaj a fejembe, és Hilda
barcias hangja a szomszéd kertben, éppen
a kicsiket csitítva, mert jön a medve.*